

Arrest

nr. 207 979 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 26 juni 2018 (*erratum* d.d. 20 augustus 2018), waaruit blijkt dat er een materiële vergissing werd vastgesteld.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Adi Kieh in Eritrea. U bent een etnische Saho. Toen u nog een baby was, verhuisde u samen met uw zussen Nu. en Fa. naar Asmara alwaar u door uw nonkel moederskant genaamd A.S.O. en zijn echtgenote Sa.Ab. werd grootgebracht. Uw moeder Am.S.O. was immers ondertussen verhuisd naar Saudi Arabië, uw vader

Ab.I.M. overleed toen u nog een kind was. Uw vader had nog een andere echtgenote genaamd Ra., zij is evenwel reeds overleden. Hun drie kinderen genaamd Ha., Sa. en Ta. verblijven in Foro, Eritrea. Hun zonen Mo. en Om. zijn overleden. Toen u 13-15 jaar oud was, trok u eveneens naar Saudi Arabië (Jeddah) om aldaar uw moeder te vervoegen. U werd toen vergezeld door de dochter van uw moeders nonkel genaamd Z.A.S., zij overleed evenwel in Soedan. Uw zus Fa. was toen reeds met uw moeder herenigd, uw zus Nu. vertrok pas na u richting Saudi. U had in Saudi Arabië een Iqama (cfr. werkvergunning/verblijfsvergunning), u werkte voor een vier tot vijftal families aldaar. Na jarenlang te hebben gewerkt voor meerdere families, kreeg u medische problemen en bleef u bij uw zus Nu., u kon toen evenwel nog steeds teren op hetzelfde Iqama en u verbleef aldus nog steeds legaal in Saudi Arabië. Normaal gezien diende de representant van de Kafil (cfr. garant), dit werd 'Ma'ageb' genoemd, de Iqama te vernieuwen. Evenwel zo een 18-19 jaar voor uw vertrek uit Saudi Arabië naar Eritrea, verdween de representant van de Kafil met uw Iqama en met deze van uw zus Nu.. U verbleef vanaf die tijd illegaal in Saudi Arabië. Een drie – tot viertal jaren geleden keerde u uiteindelijk van Saudi Arabië terug naar Eritrea en vestigde u zich wederom bij uw tante Sa.Ab. te Asmara, buurt Mai Temenai. Na ongeveer één jaar daar te hebben verbleven, verliet u Eritrea en reisde u naar Soedan, om vervolgens via Libië en Italië op 13 maart 2017 in België aan te komen. U bent ongehuwd en u hebt geen kinderen. U behoort tot de etnie Saho en u bent Moslim. Uw zus Nu. was woonachtig te Saudi Arabië doch werd recent - in juni 2017 - gedepoteerd naar Eritrea, uw zus Fa. zou nog steeds in Saudi Arabië, Jeddah wonen.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst is het allerminst aannemelijk dat u – nadat u een drie – tot viertal jaren geleden van Saudi Arabië terugkeerde naar Eritrea en aldaar één jaar zou hebben verbleven – daarna Eritrea illegaal zou hebben verlaten. Uw verklaringen omtrent uw vlucht uit Eritrea zijn immers zeer onwaarschijnlijk en vaag.

U gevraagd om zo gedetailleerd mogelijk te vertellen hoe u toen gereisd heeft van Eritrea naar België, hoe u dit hebt aangepakt, hoe u een smokkelaar vond, met wie u samen reisde, hoe u naar de grens reisde, langs welke route, hoe en waar u de grens dan uiteindelijk overstak en dergelijke meer, luidt uw kort en nietszeggend antwoord immers als volgt: "Ik sprak met zus, ze was diegene die alles regelde. Het enige wat ik weet is dat hij me naar Soedan nam, Khartoum. Ik vroeg hem hoeveel geld, hij zei het is niet nodig te weten, ik drong aan, hij zei het is 25000 Soedan" (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 25 oktober 2017 p. 15-19, hierna genoemd cgvs 1 p. 15-19). U de vraag opgeworpen welke plaatsen u voorbij ging beginnend bij uw vertrekpunt Asmara te Eritrea en eindigend langs de grens met Soedan, stelt u het volgende: "Ik kan niet zeggen dat we via die plaatsen zijn gegaan, ze hebben me gecovered, ook mijn ogen. Misschien waren ze bang dat ik er iets over zou zeggen, ik zag niets" (cgvs 1 p. 15-19). U om bevestiging gevraagd of u van Asmara naar de grens met Soedan niets zag omdat uw ogen waren bedekt, stelt u "Ik zag het niet, ik was gecovered. En ook we reisden enkel 's nachts, overdag in kleine kamer, de trip was enkel tijdens de nacht" (cgvs 1 p. 15-19). Opmerkelijk genoeg beweert u dan weer bij uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal nooit eerder te hebben gesproken over 'gecoverde ogen'. Immers tijdens het tweede gehoor nogmaals gevraagd om gedetailleerd uw route van Asmara te Eritrea naar Soedan te beschrijven, luidt uw antwoord als volgt: "Een auto kwam en nam me van Asmara en bracht me naar Soedan, Khartoum, het is daar dat ik één jaar was, met hun, met de smokkelaars die me meenamen" (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 19 december 2017 p. 21-26, hierna genoemd cgvs 2 p. 21-26). U nogmaals aangespoord de plaatsen te vermelden van Asmara naar de grens met Soedan, stelt u deze vraag vorige keer reeds te hebben gekregen en dat u reeds had verteld dat u het niet zou kunnen zeggen, welke plaatsen, want jullie waren in een 'covered auto', de reis was enkel tijdens de nacht (cgvs 2 p. 21-26). U gevraagd of uw ogen bedekt waren – zoals u tijdens het eerste gehoor voor het cgvs aldus had aangegeven – ontkent u dit, waarom zouden ze jullie ogen bedekken, de auto was gecovered door een tent (cgvs 2 p. 21-26). U met uw voorgaande verklaringen geconfronteerd, ontkent u wederom, u zou niet hebben verklaard dat uw ogen waren gecovered (cgvs 2 p. 21-26). **Hoewel het opmerkelijk is dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het gegeven of uw ogen al dan niet bedekt waren tijdens uw reis van Eritrea naar de grens met Soedan, is het compleet ongeloofwaardig dat u geen enkele plaats zou kunnen benoemen gelegen langs de route van Asmara te Eritrea naar Soedan. Zelfs al zou u in een 'gecoverde auto' uw reis hebben afgelegd en zou u vooral 's nachts onderweg zijn geweest, kan men logischerwijze verwachten dat u er enigszins van op de hoogte bent welke route de auto zou hebben afgelegd. Er kan in dit**

kader overigens worden opgemerkt dat u op 13-15 jarige leeftijd een eerste maal Eritrea zou hebben verlaten teneinde uw moeder in Saudi Arabie te vervoegen, waarbij u zich wel perfect de afgelegde route beweert te herinneren. Zo stelt u immers toen van Asmara (buurt Mai Temenai) richting Weki Duba, via Keren, Hagaz, Akurdet, Tesseney naar Kassala te Soedan te hebben gereisd (cgvs 1 p. 10). Het is dan ook des te opmerkelijker dat u als 13-15 jarig meisje wel de route bewust zou hebben meegemaakt en dat u zich maar liefst 33 tot 35 jaar later nog wel de plaatsnamen op het toen afgelegde reistraject zou weten te benoemen, maar dat u de recent -op 50-jarige leeftijd- afgelegde reisroute niet zou kunnen weergeven. U met deze bevinden geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor en gepolst waarom u zich geen enkele plaatsnaam meer herinnert bij uw laatste vertrek uit Eritrea richting Soedan, stelt u enkel het u niet te herinneren, de trip die u nam toen u jong was, u liep weg van de vijand toen (cgvs 2 p. 21-26). Dit is dan ook allesbehalve een afdoende verklaring waarom u zich als jong meisje de afgelegde route Eritrea – Soedan wel zou herinneren en u omtrent deze laatste recentere reis het antwoord schuldig zou moeten blijven. U stelt verder dat het traject van Eritrea tot aan de grens met Soedan vele dagen in beslag nam, u denkt zelfs tot 15 dagen, tevens verstopten ze zich in sommige plaatsen, ze hielden jullie vast in de bossen (cgvs 2 p. 21-26). U vervolgt uw verhaal stellend dat u met een kleine auto onderweg was, de achterkant was open en als er veel wind was, werd het met een tent afgesloten (cgvs 2 p.21 – 26). Tevens waren er ongeveer tien mensen in dezelfde auto aanwezig (cgvs 2 p. 21-26). **Uw beweringen – zijnde dat de reis van Eritrea tot aan de grens met Soedan een 15-tal dagen in beslag nam, jullie op bepaalde plaatsen uit de auto stapten en dat er zich een tiental mensen in de auto bevonden – maakt het des te onaannemelijker dat u geen enkele plaats op deze route zou kunnen benoemen, meer nog, dat u hier nooit over zou hebben gesproken met uw medepassagiers. U geeft overigens nu zelf aan dat de achterkant van de auto soms open werd gelaten, indien het windstil was, waardoor u toch soms iets van de omgeving onderweg zou hebben moeten opgevangen. Tenslotte kan u ook de exacte plaats waar u de grens met Soedan zou hebben overgestoken, amper benoemen. U gist enkel dat de grens dichtbij Kassala was, u weet niet exact de naam, maar het is de grens die u naar Kassala neemt (cgvs 2 p. 21-26). Gevraagd of er een rivier in de buurt was gelegen, moet u ook ditmaal het antwoord schuldig blijven, u zag de Ruba niet, u kon het niet zien, u ging niet uit de auto (cgvs 2 p. 21-26).**

Het feit dat u aldus geen enkele plaatsnaam zou kunnen benoemen gelegen langs de door u beweerde afgelegde route van Asmara te Eritrea naar de grens met Soedan – dit terwijl u zelf beweert toch een 15-tal dagen onderweg te zijn geweest, u op bepaalde plaatsen uit de auto stapte en er zich overigens een tiental mensen in dezelfde auto bevonden en u wel de route beweert te kennen die u op 13-15 jarige leeftijd zou hebben afgelegd toen u een eerste maal Eritrea verliet en u van uw land via Soedan naar Saudi Arabië reisde - doet dan ook volkomen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente illegale vertrek uit Eritrea.

Bovendien stelt u bij uw meest recente vertrek uit Eritrea het land illegaal - zonder uitreisvisum - te hebben verlaten gezien u uw nationale dienstplicht aldaar diende aan te vangen. U ging immers na uw terugkeer van Saudi Arabië naar Eritrea - een drie – tot viertal jaren geleden - naar uw Kebele aldoende u te laten registreren, alwaar u ervan op de hoogte werd gebracht dat u uw nationale dienstplicht diende te vervullen (cgvs 1 p. 23-25). Ook toen u later bij voornoemde Kebele een residence card aanvraag, werd er wederom gesteld dat u uw nationale dienstplicht diende te doen (cgvs 1 p. 23-25). U kreeg ook tweemaal thuis bezoek over de vloer van een man, stellend dat u uw nationale dienst diende te vervullen, u diende zich één van deze dagen over te leveren (cgvs 1 p. 23-25). U gevraagd waarom een vrouw van eind de 40 haar nationale dienst nog zou dienen te doen, stelt u dit niet te weten, toen u het vroeg, zeiden ze u moet dat doen (cgvs 1 p. 23-25). Gevraagd of u aldus niet weet waarom ze u dat nog vroegen op uw leeftijd, stelt u het niet te hebben verwacht dat ze u dat zouden vragen, u bent immers oud, u was in het buitenland en u keerde terug naar uw land (cgvs 1 p. 23-25). U de vraag opgeworpen of het gebruikelijk is om oudere vrouwen nog in te lijven voor hun nationale dienst, bevestigt u dit, vooral nu, zelfs ouder dan u (cgvs 2 p. 26). U kan evenwel niet zeggen wat oudere vrouwen zoals u dan tijdens hun nationale dienst dienen te doen en of jullie al dan niet hetzelfde takenpakket als jonge personen zouden krijgen, u werd immers niet gerekruteerd, u gaf hun geen kans, u vertrok (cgvs 2 p. 16). U gevraagd of u niet vrijgesteld was om uw dienstplicht te vervullen, ontkent u dit (cgvs 1 p. 23-25). Gepolst waarom u niet vrijgesteld was - u betref immers een oudere vrouw met medische problemen -, luidt uw antwoord als volgt: “Als ik er zou gebleven zijn, hun de kans had gegeven, had ik het antwoord geweten of gezien waar ze me naartoe namen. In het begin vluchtte ik uit Eritrea door de vijand, en nu door de Eritreers zelf” (cgvs 2 p. 26). U zou ook niet hebben getracht om een vrijstelling te bekomen, u woonde in het buitenland en besloot om terug naar het buitenland te trekken (cgvs 1 p. 23-25). Gevraagd waarom u niet trachtte om op basis van medische redenen vrijgesteld te worden, gezien uw medische problematiek, stelt u enkel dat niet te hebben geprobeerd, u

dacht dat ze u niet gingen vrijstellen, daarom bent u gevlucht (cgvs 1 p. 23-25). U zou tevens niet hebben getracht een Eritrees paspoort aan te vragen, u zou hiertoe niet de mogelijkheid hebben gekregen, u had geen tijd u, diende te vluchten, ontsnappen (cgvs 2 p. 21-26). U zou verder niet weten wie een exit visum in Eritrea zou kunnen bekomen, ook een exit visum op basis van medische redenen zou u ook nooit hebben aangevraagd, u zou geen kans hebben gekregen om u hierover te informeren of om dit of dat te proberen (cgvs 2 p. 21-26). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier), waren volgens de Eritrese wetgeving (Proclamation on National Service No. 82/1995) alle Eritrese mannen en vrouwen van 18 tot 40 jaar verplicht hun nationale dienstplicht te vervullen. Volgens dezelfde wetgeving zouden personen die als 'unfit' voor hun militaire dienst worden beschouwd, van een vrijstelling kunnen genieten, net zoals invaliden, slechtzindenden en mentaal zieke personen. Tevens kan men als Eritreeër op een legale manier Eritrea verlaten op basis van een exit visum. Dergelijke visa kunnen voornamelijk worden toegekend aan de volgende categorieën: mannen > 54 jaar, vrouwen > 47 jaar, kinderen < 13 jaar, personen vrijgesteld van nationale dienst op basis van medische gronden, personen reizend naar het buitenland voor een medische behandeling, in sommige gevallen zaken – en sportmannen, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden en vertegenwoordigers van de autoriteiten en hun familieleden. Hoewel vrijstellingen in het kader van de nationale dienstplicht en uitreisvisa soms op eerder arbitraire wijze worden toegekend, is het desalniettemin vreemd dat u als toenmalige oudere vrouw (cfr. eind de 40) en als zijnde een minder valide en slechtzindend persoon, niet zou hebben getracht een vrijstelling van dienstplicht of een uitreisvisum te hebben bekomen. U stelt immers zelf tijdens uw gehoren reeds in Saudi Arabie medische problemen te hebben gekend, u kreeg daar een behandeling en ook hier in België kreeg u een check up, ze schreven u medicatie voor (cgvs 1 p. 5). U vult aan dat uw benen gezwollen zouden zijn, u zou problemen hebben als u beweegt (cgvs 1 p. 5). U zou tevens problemen hebben met uw ogen, u zou niet goed zien met uw linkeroog (cgvs 1 p. 5). U voegt tevens ter staving van uw medische toestand documenten van 'The Medical Subspecialities Center' te Jeddah, de uitslag van het labo-onderzoek uitgevoerd door het 'Centre Hospitalier de l'Ardenne', de 'convocations médicale' van het Rode Kruis te België, een attest van Dr. Albert Heintz (Ophthamologue) dd. 05 december 2017 en de uitslag van uw labo-onderzoek (Laboratoire Luc Olivier) dd. 11 december 2017 toe. **Gezien de door u zelf aangehaalde problemen qua lichamelijke mobiliteit (cfr. gezwollen benen als u beweegt) en uw slechtzindendheid (cfr. u ziet niet goed uit uw linkeroog) en het feit dat u reeds eind de 40 was – meer specifiek toen u van Saudi Arabie naar Eritrea terugkeerde en er volgens uw verklaringen aan u meermaals zou zijn gevraagd uw nationale dienstplicht te volbrengen - is het des te opmerkelijker dat u zich nooit zou hebben geïnformeerd betreffende uw mogelijkheden om een dienstvrijstelling en een uitreisvisum te bekomen, teneinde Eritrea op legale wijze te verlaten.** Uw louter summiere verklaringen – u hebt niet geprobeerd een dienstvrijstelling te bekomen, u dacht dat ze u niet gingen vrijstellen, daarom bent u gevlucht, in het begin vluchtte u uit Eritrea door de vijand en nu door de Eritreers zelf, u woonde in het buitenland en besloot om terug naar het buitenland te trekken en u kreeg noch de tijd noch de mogelijkheid om een Eritrees paspoort en exitvisum (op basis van medische redenen) aan te vragen – kunnen allesbehalve volstaan om te verklaren waarom u geen dienstvrijstelling of uitreisvisum trachtte te bekomen. Overigens gaf u tijdens de gehoren zelf meermaals aan 'fed up' te zijn geweest om in het buitenland (cfr. Saudi Arabie) te leven, wat het des te opmerkelijker maakt dat u niet al uw mogelijkheden zou hebben uitgeput en aldus een dienstvrijstelling zou hebben getracht te bekomen teneinde u wederom definitief in uw land van herkomst – Eritrea – te kunnen vestigen, doch u direct het hazenpad zou hebben gekozen alsook het risico zou hebben genomen op illegale wijze Eritrea te verlaten, wat een gevaarlijke onderneming is. **Immers door Eritrea illegaal te verlaten - via een streng bewaakte landsgrens – zette u uw leven op het spel, waardoor men er logischerwijze van kan uitgaan dat over dergelijke onderneming grondig wordt nagedacht en er eerst alle andere mogelijke pistes zouden worden uitgespit, zodat illegaal het land verlaten werkelijk enkel en alleen een laatste optie vormt. Dit alles doet dan ook verder volkomen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek uit Eritrea.** Gegeven het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk weten te maken Eritrea op een illegale manier te hebben verlaten, dit nadat u een drie - tot viertal jaren geleden van Saudi Arabië naar Eritrea zou zijn teruggekeerd en na één jaar te Eritrea te hebben verbleven. Uw verklaringen omtrent uw reis, de manier waarop u reisde zijn danig weinig overtuigend en doen enkel afbreuk aan de door u beweerde illegale vlucht. Ook het feit dat u beweert – als oudere vrouw met een medische problematiek - totaal niet te hebben getracht een dienstvrijstelling noch een uitreisvisum te bekomen teneinde Eritrea op legale wijze te verlaten en u er aldus eerder voor opteerde uw leven dusdanig op het spel te zetten door Eritrea illegaal via streng bewaakte landsgrenzen te verlaten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek uit Eritrea.

Er dient aldus opgemerkt dat, aangezien u geenszins aannemelijk maakt Eritrea op illegale wijze te hebben verlaten, u dit enkel op de legale manier kunt hebben gedaan. Gezien u immers geenszins geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw beweerde illegale vlucht uit Eritrea, kan enkel worden besloten dat u op legale wijze het land heeft verlaten, met een exit-visum, en derhalve geen vrees voor vervolging koestert.

Verder kan er - voor de volledigheid - omtrent uw beweerde vertrek uit Saudi Arabië naar Eritrea het volgende worden opgemerkt. U stelt – nadat u vanaf uw 13-15 jaar van Eritrea naar Saudi Arabië trok – een drie tot viertal jaren geleden naar Eritrea te zijn teruggekeerd. De reden die u hiervoor opgaf tijdens uw eerste gehoor voor het cgvs, was dat u geen goede gezondheid had, u ging aldus terug naar uw land (cgvs 1 p. 13). U gevraagd of uw gezondheidsconditie aldus beter te behandelen was in Eritrea, ontkent u dit, maar u was ‘fed up’ om in het buitenland te leven als buitenlander, na 35 jaar, u besloot terug in uw land te wonen (cgvs 1 p. 14). U vult tijdens uw eerste gehoor aan geen reisdocumenten te hebben gehad bij uw terugkeer naar Eritrea, het was wel zoals u gedeporteerd werd, u ging terug met een wit document (cgvs 1 p. 14). U letterlijk gevraagd of u gedeporteerd werd naar Eritrea, luidt uw antwoord als volgt: “Neen ik deed het zelf, maar als je naar hun gaat en zegt dat je terug wilt vrijwillig, schrijven ze een document dat je ‘deported’ bent, nemen ze het naar de ambassade, onze ambassade, een stempel erop, en dan nam ik het” (cgvs 1 p. 14). U ging aldus met het vliegtuig direct van Saudi Arabië naar Eritrea, u werd gedeporteerd (cgvs 1 p. 15). Tijdens uw tweede gehoor voor het cgvs stelt u dan weer dat het een echte deportatie betrof, u had geen Iqama, er werd u gezegd om het land te verlaten (cgvs 2 p. 16-17). U legt uit tijdens uw tweede gehoor dat er een aankondiging was op tv in Saudi Arabië, iedereen die illegaal in het land woonde, diende vrijwillig het land te verlaten, anders zou er een gedwongen deportatie plaatsvinden (cgvs 2 p. 16-17). Na enige tijd begaf u zich aldus naar uw ambassade, stellend geen documenten te hebben en terug te willen gaan naar Eritrea alvorens hiertoe gedwongen te worden (cgvs 2 p. 16-17). U eindigt uw relaas stellend dat u werd gedwongen, u vertrok niet vrijwillig (cgvs 2 p. 16-17). U ermee geconfronteerd dat u tijdens uw eerste gehoor stelde terug naar Eritrea te zijn gegaan omdat u geen goede gezondheid had en ‘fed up’ was met in het buitenland te leven, vraagt u zich eerst af wanneer, bij het eerste gehoor? (cgvs 2 p. 16-17). Aan u verduidelijkt dat het nu over uw eerste gehoor bij het cgvs gaat, stelt u dan een fout te hebben gemaakt (cgvs 2 p. 16-17). U nogmaals gevraagd of u dan niet ‘fed up’ was met het leven in een ander land, stelt u het volgende: “Ik was fed up in het buitenland te leven, maar ik ging niet vrijwillig terug, ze dwongen me, ik gebruikte het witte papier om terug te keren” (cgvs 2 p. 16-17). Gevraagd waarom u ‘fed up’ was, stelt u dat ze u in alle richtingen problemen veroorzaakten, u had geen alternatief, u dacht dat het beter was om naar uw land terug te keren, waar anders naartoe te gaan (cgvs 2 p. 16-17). U verduidelijkt de door u aangehaalde problemen van alle richtingen, stellend dat ze u vroegen om het land te verlaten, u had geen goede gezondheid, wat moest u doen (cgvs 2 p. 16-17). **U legt aldus bijzonder verwarrende en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de concrete aanleiding waardoor u van Saudi Arabië – waar u vanaf 13-15 jarige leeftijd reeds woonachtig was - naar Eritrea terugkeerde en of uw terugkeer vrijwillig was of een gedwongen deportatie betrof. Overigens zijn uw verklaringen – zijnde dat u ‘fed up’ was om in het buitenland (cfr. Saudi Arabië) te leven als buitenlander en u na 35 jaar besloot terug in uw land te wonen en u omwille van een slechte gezondheidstoestand naar uw land wou terugkeren – weinig aannemelijk.**

Verder blijkt dat u zich ook allesbehalve behoorlijk voorbereidde op een mogelijke terugkeer naar Eritrea. Immers gepeild naar uw voorbereidingen in dit kader, stelt u enkel geen voorbereidingen te hebben getroffen, u bereidde uw ‘mind’ voor om terug te keren naar uw land (cgvs 2 p. 17-21). Gevraagd of u vooraf iemand in Eritrea contacteerde, geeft u aan slechts twee tot drie dagen voor uw eigenlijke vertrek, uw nonkel zijn vrouw (cfr. Sa.Ab.) te hebben geïnformeerd (cgvs 2 p. 17-21). Deze vrouw zou hebben geweten dat mensen gedeporteerd werden, ze was evenwel niet blij met uw terugkeer, maar waar kon u anders naartoe gaan (cgvs 2 p. 17-21). U verklaart u nader door te stellen dat u 35 jaar in het buitenland was, er waren veel zaken veranderd in Eritrea, ze was bang dat u zich niet zou aanpassen aan de nieuwe realiteit (cgvs 2 p. 17-21). Opmerkelijk genoeg informeerde u uw zussen niet op voorhand omtrent uw vertrek naar Eritrea, ze vernamen het pas toen u reeds was aangekomen in Eritrea, ze waren in shock (cgvs 2 p. 17-21). **Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u geen enkele voorbereiding zou hebben getroffen betreffende uw terugkeer naar Eritrea en u slechts uw tante twee tot drie dagen voor uw eigenlijke vertrek zou hebben gecontacteerd. U benadrukt immers zelf nogmaals dat u gedurende 35 jaar in het buitenland (cfr. Saudi Arabië) vertoefde en er veel zaken waren veranderd in Eritrea, wat mogelijks enige aanpassingsproblemen teweeg zou kunnen brengen. Dit maakt het des te onaannemelijker dat u op dergelijke ondoordachte wijze tewerk zou zijn gegaan en u totaal onvoorbereid aan uw terugkeer naar en uw vestiging in Eritrea zou zijn begonnen.**

Ook bij uw éénjarig verblijf in Eritrea zelf - alvorens u richting België zou zijn vertrokken - kunnen er de nodige vraagtekens worden geplaatst. U immers gevraagd naar uw toekomstplannen in Eritrea, stelt u vaagweg dat u geen plannen had, u was gedeporteerd, het idee was om terug te keren en er te blijven (cgvs 2 p. 17-21). Evenwel ondanks uw verklaringen geen toekomstplannen in uw land van herkomst te koesteren, blijkt uit uw gehoren dat u zich vrijwel direct na uw aankomst te Eritrea ging registreren bij uw respectievelijke Kebele en u vervolgens een geboorteakte en residence card aanvroeg (cgvs 2 p. 18-19). Meer nog, u vroeg de geboorteakte aan omdat u terug ging en u uzelf wou settelen te Eritrea (cgvs 2 p. 18-19). **De door u afgelegde verklaringen – meer bepaald dat u geen toekomstplannen koesterde te Eritrea enerzijds doch u zich anderzijds vrijwel onmiddellijk ging registreren bij uw Kebele en u een geboorteakte en residence card aanvroeg – vallen dan ook amper met elkaar te rijmen. Gepolst of u uw halfzussen (Ha., Sa. en Ta.) een bezoekje bracht in Eritrea, bevestigt u dit, uw halfzussen zouden u eens hebben meegenomen van Asmara naar hun woonplaats te Foro om u vervolgens terug te brengen naar Asmara (cgvs 2 p. 17-21). U stelt dat Foro ver van Asmara zou zijn gelegen, het zou de route naar Batsie uitmaken (cgvs 2 p. 17-21). Gepolst naar de concrete route die u aflegde, stelt u het volgende: “Je gaat uit de stad Asmara, via de buurt Foroby, dan weet ik het niet. Maar je gaat er via Adaga Hamus” (cgvs 2 p. 17-21). Gevraagd via welke plaatsen de bus gaat, luidt uw antwoord als volgt: “Er is Ghinda, Nefasit, een plaats waarvan ik de naam vergat, dan kom je Batsie binnen, je verlaat het die weg en gaat die weg” (cgvs 2 p. 17-21). Gevraagd of er geen andere plaatsen zijn die je voorbij gaat, stelt u het niet te weten, onderweg hadden jullie wel een break en dronken jullie thee in Ghinda, Nefasit en in Batsie (cgvs 2 p. 17-21). U ermee geconfronteerd dat u de route nam doch u niet meer plaatsen kan benoemen van Asmara naar Foro, stelt u toen nieuw te zijn, de plaatsen die u vermeldde is omdat ze u de namen vertelden (cgvs 2 p. 17-21). Gevraagd of je zomaar kan reizen van Asmara naar Foro, bevestigt u dit, u moest enkel een ticket kopen (cgvs 2 p. 17-21). U geeft wel aan dat er checkpoints waren onderweg en u gecontroleerd werd, u diende evenwel enkel uw ID te tonen, ze zagen het en zeiden niets (cgvs 2 p. 17-21). Gevraagd of je normaal geen geldig pass permit nodig hebt als je rondreist in Eritrea, stelt u dit niet te weten, u bleef er niet lang, u kan er niet over oordelen (cgvs 2 p. 17-21). Gepolst of uw tante u daar niet over informeerde - dat je een geldig pass permit nodig hebt om binnen Eritrea te reizen - stelt u dit niet te weten, misschien zei ze niets omdat het binnen het land was (cgvs 2 p. 17-21). U ermee geconfronteerd dat je een geldig pass permit nodig hebt om u te verplaatsen binnen het land zelf, stelt u nogmaals dit niet te weten, ze vroegen de ID, dat had u, u toonde het hun (cgvs 2 p. 17-21). **Het is opmerkelijk dat u beweert samen met uw halfzussen de route tussen Asmara en Foro tweemaal te hebben afgelegd – volgens uw verklaringen zou Foro ver van Asmara zijn gelegen - doch u er enkel zou in slagen de plaatsen Foroby en Adaga Hamus (gelegen binnen Asmara), Ghinda, Nefasit en Batsie te benoemen. Verder is het tevens compleet ongeloofwaardig dat u samen met uw halfzussen deze verre reis zou ondernemen, u gedurende minstens één jaar bij uw tante te Asmara zou hebben verbleven, doch u er niet van op de hoogte zou zijn dat een geldig pass permit is vereist om u binnen Eritrea te verplaatsen.** Gevraagd wat u verder nog deed in Eritrea gedurende dat jaar - behalve het bezoek aan uw halfzussen - en om uw leven te beschrijven, antwoordt u het volgende: “Wat denk je hoe mijn leven eruit zag, ze stoorden me” (cgvs 2 p. 17-21). U aangespoord om meer te vertellen over uw leven in Eritrea na uw vertrek uit Saudi Arabie, stelt u dat u niets deed, u bleef er niet vredevol, hoe kan u dan zaken doen (cgvs 2 p. 17-21). Ook de Eritrese feestdagen stelt u niet te hebben gevierd, immers eens u terugkeerde en voordat u aangepast was, vroegen ze u om de nationale dienst te doen, wat te vieren dan (cgvs 2 p. 17-21). **Bovenstaande summiere verklaringen doen ernstige twijfels rijzen omtrent uw gedurende één jaar lang beweerde verblijf te Eritrea - nadat u 35 jaar te Saudi Arabie zou hebben gewoond – alvorens naar België te zijn afgereisd.****

Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u absoluut niet aannemelijk gemaakt dat u Eritrea effectief illegaal zou zijn ontvlucht – nadat u een drie – tot viertal jaren geleden van Saudi Arabie naar Eritrea zou zijn teruggekeerd -, wat enkel wijst op een legaal vertrek uit Eritrea. Ook uw eigenlijke terugkeer van Saudi Arabie naar Eritrea – na een 35-jaar durend verblijf te Saudi Arabie – en uw hervestiging te Eritrea doen ernstige vragen rijzen. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeer thet cgvs in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren in Eritrea – nadat u uit Saudi Arabie terugkeerde en u zich minstens een jaar in Eritrea vestigde - en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden voor uw vertrek en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden.

Wat betreft de door u neergelegde kopijen van de Eritrese identiteitskaarten van uzelf, uw zus Nu. en uw moeder en de kopij van uw certificate of birth (met Engelse vertaling), kan worden opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststelling dat

u uw terugkeer van Saudi Arabie naar Eritrea, uw levensomstandigheden aldaar na uw terugkeer en uw illegale vlucht uit Eritrea niet aannemelijk wist te maken. Er kan overigens omtrent de door u voorgelegde kopij van uw Eritrese identiteitskaart nog het volgende worden opgemerkt. Hoewel de identiteitskaart - afgeleverd op 31 december 1992 te Jeddah in Saudi Arabie – duidelijk uw geboortedatum (cfr. 14 mei 1967) vermeldt, stelt u telkenmale niet te weten wanneer u zou zijn geboren (cgvs 1 p. 4). U verwijst steevast enkel naar uw ID, maar u zou het zelf niet kennen (cgvs 1 p. 4). Overigens stelt u eerst dat het document in uw dorp, Asmara, werd afgeleverd, om vervolgens uw verklaringen bij te stellen, zeggend dat u het aanvraag in Saudi Arabie (cgvs 1 p. 4-5). U er tijdens uw tweede gehoor voor het cgvs mee geconfronteerd dat u bij DVZ (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 05 april 2017) als geboortedatum 01 januari 1969 opgaf, op uw Eritrese identiteitskaart (afgeleverd op 31 december 1992 te Jeddah – Saudi Arabie) 14 mei 1967 als geboortedatum staat vermeld en ook uw geboorteakte (afgeleverd te Asmara in 2014) laatstgenoemde geboortedatum vermeldt en u de vraag opgeworpen waarom u beweert uw geboortedatum nooit te hebben gekend, stelt u enkel dat nooit te hebben beweerd tijdens uw eerste gehoor (cgvs 2 p. 3). U er nogmaals mee geconfronteerd dat uw geboorteakte en Eritrese identiteitskaart – overigens werd laatstgenoemde reeds in 1992 afgeleverd en is dit document aldus reeds meer dan 26 jaar in uw bezit – duidelijk een precieze geboortedatum vermelden en waarom u deze dan meent niet te kennen, zegt u niet geschoold te zijn, u zou de datum niet kunnen zeggen (cgvs 2 p. 3). Aan u opgemerkt dat u het steeds aan andere personen had kunnen vragen, welke geboortedatum de documenten vermelden - u was immers reeds sinds 1992 in het bezit van uw Eritrese identiteitskaart – stelt u enkel er niet aan te hebben gedacht (cgvs 2 p. 3). **Het is aldus bijzonder opmerkelijk dat u reeds sinds 1992 in het bezit zou zijn van een Eritrese identiteitskaart – met uw persoonsgegevens inclusief geboortedatum – en u ook in 2014 een geboorteakte met deze gegevens zou hebben bekomen, doch u er niet in slaagt uw eigen geboortedatum weer te geven, meer nog, u bij Dienst Vreemdelingenzaken een andere geboortedatum opgaf. Overigens slaagt u er niet in de originele identiteitskaart voor te leggen.** U stelt hieromtrent deze niet bij u te hebben, u heeft enkel een kopij, u verloor de origineel toen u onderweg was van Soedan naar Libie (cgvs 2 p. 5). **Er kan nog worden vastgesteld dat uit de door u voorgelegde kopij van uw Eritrese identiteitskaart, van deze van uw moeder en zus, kan worden opgemaakt dat deze documenten er nog gloednieuw uitzien, dit terwijl het een reeds 26 jaar oud document zou betreffen.** U verklaart in dit kader dat de documenten heel goed werden bijgehouden, u zou het tevens gelamineerd hebben, jullie gebruikten deze documenten ook amper, in Saudi Arabie gebruik je het niet, eens jullie het hadden, hebben jullie het enkel nog bewaard (cgvs 2 p. 5). **Ook de Eritrese identiteitskaart op naam van uw moeder – eveneens in 1992 afgeleverd – doet de nodige vragen rijzen.** Zo stelde u immers tijdens uw gehoor bij DVZ (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 05 april 2017) dat uw moeder ongeveer 15 jaar geleden (cfr. 2002) zou zijn overleden. Echter tijdens het eerste gehoor voor het cgvs gaf u aan dat uw moeder zou zijn overleden toen u naar Saudi Arabie ging (u was toen 13 – 15 jaar oud, volgens uw Eritrese identiteitskaart bent u geboren op 14 mei 1967, aldus begin jaren 1980) (cgvs 1 p. 9). U maakt nog een correctie op het einde van dit gehoor, stellend dat er bij uw eerste gehoor (cfr. gehoor DVZ) werd genoteerd dat uw moeder reeds verscheidene jaren dood was, er werd tien jaar geschreven, dit zou niet kloppen (cgvs 1 p. 25). Er kan hierbij opgemerkt worden dat uw moeder onmogelijk een Eritrese identiteitskaart op haar naam afgeleverd in 1992 zou hebben kunnen verkregen, indien ze reeds begin jaren 1980 zou zijn overleden. Tijdens uw tweede gehoor voor het cgvs geeft u dan weer aan dat uw moeder na de onafhankelijkheid van Eritrea (cfr. 1991) zou zijn overleden (cgvs 2 p. 7-8). Vervolgens stelt u opmerkelijk genoeg ongeveer 25 jaar in Saudi Arabie te hebben verbleven, alvorens uw moeder zou zijn overleden (cgvs 2 p. 7-8). U stelt vervolgens nogmaals dat uw moeder enkele jaren na de onafhankelijkheid (cfr. 1991) zou zijn overleden (cgvs 2 p. 7-8). U met al uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de overlijdensdatum van uw moeder geconfronteerd, stelt u dat ze niet zolang geleden stierf, ze heeft een identiteitskaart (cgvs 2 p. 7-8). U concludeert dat u misschien een fout hebt gemaakt en u het verkeerde antwoord zou hebben gegeven, u had stress ook (cgvs 2 p. 7-8). **Het is opvallend dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt voor wat betreft de overlijdensdatum van uw moeder en dat u zelfs haar dood situeerde alvorens haar Eritrese identiteitskaart werd afgeleverd.**

Dit alles laat toe om te besluiten dat er twijfels bestaan over uw identiteit(sgegevens) en over deze van uw moeder.

De door u toegevoegde kopijen van uw residence card te Saudi Arabie en van deze van uw moeder en zus Nu., staven enkel dat u en uw familie over een verblijfsdocument in Saudi Arabie beschikten, wat niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken.

Door de ware toedracht aangaande uw vertrek uit Saudi Arabie, uw terugkeer naar Eritrea, uw levensomstandigheden aldaar en uw vlucht uit Eritrea, die de kern van uw asielrelaas raakt,

te verzwijgen, en door bedenkelijke en incoherente verklaringen af te leggen over uw identiteit (i.c. geboortedatum) en over de plaats waar uw Eritrese identiteitskaart werd afgeleverd, maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, en – in geval van terugkeer naar Eritrea – het risico zou lopen te worden vervolgd, dan wel het slachtoffer te worden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 9 april 2018 een schending aan van “artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, par. 2, 51/lbis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur De beoordelingsfout; De algemene zorgvuldigheidsplicht”.

Zij benadrukt dat het “zaken van bijna 3 jaar geleden” betrof “toen zij gehoord werd op het CGVS in oktober en december 2017”, dat zij “ongeletterd is en geen data of jaartallen kent”, dat zij nooit naar school is geweest, dat zij niet kan lezen of schrijven, dat zij vroeg wees werd, dat zij “ernstige gezondheidsproblemen” heeft en dat zij zich “in de zeer geïsoleerde maatschappelijke positie van alleenstaande oudere moslimvrouw die nooit gehuwd is geweest en geen kinderen heeft” bevindt. Volgens haar verklaart haar profiel “waarom verzoekster niet in staat was bepaalde informatie te verschaffen en op bepaalde punten niet voldoende gedetailleerd antwoord gaf”.

Verzoekster merkt op dat de op het Commissariaat-generaal voorgelegde “kopij van haar residence permit in Saudi-Arabië” en “medisch verslag afgeleverd in Jeddah” niet in twijfel worden getrokken.

Dat zij haar geboortedatum niet zou kennen terwijl deze op verschillende neergelegde documenten staat, wijt zij aan het feit dat zij “volledig ongeletterd is” en haar geboortedatum voor haar “van geen enkel belang” is. Zij legt uit dat zij bij het indienen van haar asielaanvraag geenszins “1 januari 1967” zou hebben opgegeven doch wel dat zij gokte dat zij “ergens rond 1969” geboren werd. De verwachting dat zij aan andere mensen had moeten vragen wat er op haar identiteitskaart staat, is volgens verzoekster “niet realistisch”.

Waar haar verweten wordt dat de identiteitskaarten er “te nieuw” uitzien, legt zij uit “dat ze deze in Saudi-Arabië nooit gebruikt heeft en ze gelamineerd zijn” en dat het kopieën betreffen.

Haar tegenstrijdige verklaringen over de dood van haar moeder wijt zij aan het feit dat zij “gedurende het interview echter vaak de vragen niet [begreep] of ze geherformuleerd [moesten] worden”.

Wat haar reisweg betreft, benadrukt zij dat de auto “covered” was maar niet haar ogen. Zij wijst op de passage in het gehoorverslag waarin de advocaat dit aanhaalde dat zij niet gezegd heeft dat haar ogen bedekt waren. Volgens haar gaat de dossierbehandelaar “er duidelijk zelf van uit dat de ogen van verzoekster bedekt waren, terwijl verzoekster dit niet zelf gezegd heeft”. Waar verzoekster verweten wordt dat zij geen plaatsnamen kon aangeven van haar trip onderweg terwijl zij dit wel kon in het heengaan, klaagt verzoekster aan “dat er geen rekening gehouden wordt met de gezondheidstoestand van verzoekster (half blind door cataract) en zeer slecht te been”, gezien zij “de reis naar Saudi-Arabië in zeer verschillende omstandigheden [maakte], in goede gezondheid, op 13-14 jarige leeftijd”.

Zij legt uit dat zij geen vrijstelling voor de dienstplicht aanvroeg “omdat ze niet dacht dat ze deze zou bekommen”, temeer gezien “het CGVS zelf [toegeeft] dat het niet is omdat je “officieel in de criteria valt” dat je er daarom aanspraak op kan maken”. Zij stelt dat zij geen exit visum kon aanvragen “vooraleer officieel vrijgesteld te zijn van de nationale dienst en een paspoort aangevraagd en bekommen te hebben”, wat volgens de informatie in het administratief dossier nog “een heel aantal administratieve stappen” inhoudt.

Verzoekster merkt op dat haar verblijf in Saoedi-Arabië niet betwijfeld wordt en *“dat er voorlopig in Saudi-Arabië geen wettelijke mogelijkheid bestaat om een permanent verblijfsstatuut te bekomen voor buitenlandse werkers”*.

Zij stelt dat *“in Saudi-Arabië er sinds april 2013 een grootschalige deportatiecampagne aan de gang [is]”* en dat zij *“wist dat zij vroeg of laat opgepakt zou worden en verkoos dan ook zelf de eerste stap te nemen”*. Zij *“probeerde uiteen te zetten dat zij dezelfde procedure volgde als gedeporteerden aangezien zij met een deportatiedocument Saoedi-Arabië verlaatte, maar dat zij zich vrijwillig aandiende voor vertrek en dus niet gearresteerd werd of in detentie geplaatst werd”* en verklaarde tevens *“dat zij naar de ambassade ging om een “white document” te bekomen en daarmee “vrijwillig gedepoteerd werd”*. Verzoekster herhaalt *“de omstandigheden uit waarin zij in Saudi-Arabië leefde zonder verblijfstitel”* en stelt dat *“de redenen van haar vertrek”* waren *“dat verzoekster het beu was (“fed up”) als “buitenlander” lees “illegaal” en daarbij in slechte gezondheidstoestand te leven - rekening houdende met het feit dat er aangekondigd werd door de Saudische overheid dat alle illegalen gedepoteerd zouden worden en het dus een kwestie van tijd was”*.

Verzoekster meent dat zij *“gedetailleerde info kon geven over het leven in Eritrea voor haar vertrok naar Saudi-Arabië”* alsook *“over de situatie in het land toen de terugkeerde onder het huidige regime”*.

Wat betreft de reis die zij ondernam naar Foro verklaarde zij *“dat zij via Nefasit, Ginda, Massawa (andere naam voor Batse) naar Foro ging”*. Zij voegt bij het verzoekschrift *“8. Kaart die de weg van Asmara naar Foro weergeeft”* wat zou aantonen dat zij de grootste steden noemde en er onderweg *“verder enkel dorpjes”* zijn waardoor het normaal is *“dat verzoekster enkel deze kent, nogmaals zij kan niet lezen of schrijven”*. Volgens haar *“toont het CGVS helemaal niet aan dat er een pass permit nodig is om van Asmara naar Foro te reizen”* gezien er in Eritrea geen pass permit nodig is voor alle afstanden.

Naast de verplichte legerdienst vreest verzoekster *“de onderdrukking in Eritrea, de systematische schending van de mensenrechten door een dictatoriaal regime (het gebrek aan bewegingsvrijheid, de onmogelijkheid grond te bezitten en te bewerken,...) en tenslotte uitsluiting door de gemeenschap omwille van haar statuut van alleenstaande oudere vrouw zonder kinderen”*. Zij verwijst naar *“5. Human Rights Watch, detained beaten deported, 2015”, “6. Human rights watch, Eritrea events of 2016 annual report”* en *“7. Amnesty international, Eritrea 2017/2018 annual report”* die volgens haar *“de actuele context in Eritrea uiteenzetten en wijzen op een algemene onderdrukking van de bevolking, een gebrek aan bewegingsvrijheid, gebrek aan vrije meningsuiting etc”*. Zij wijst tevens op *“het loutere feit dat verzoekster illegaal het land verlaatte”* en op *“haar zwakke sociale positie als alleenstaande, oudere vrouw met gezondheidsproblemen en zonder kinderen die lang in het buitenland heeft verbleven, waardoor zij niet kan rekenen op steun van de gemeenschap”*.

Zij gaat in op de bewijslast, het voordeel van de twijfel en *“arresten n° 16.891 van 2/10/08 en n°22144 van 28/01/2009”*.

Volgens verzoekster betreft *“geen enkele passage in de bestreden beslissing de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut”*, terwijl *“zij het risico loopt ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, b) van diezelfde wet”* gelet op *“haar zwakke sociale positie (alleenstaande, oudere, ongeletterde vrouw met gezondheidsproblemen en zonder kinderen die lang in het buitenland heeft verbleven)”*.

Zij vraagt in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen gezien *“een nieuw gehoor opheldering [kan] brengen”* en het gehoor *“aangepast dient te zijn aan de intelligentie en opleidingsgraad van verzoekster, hetgeen bij een nieuwe oproeping de kans zou bieden preciezere vragen te stellen met betrekking tot de zaken die effectief tot de leefwereld van verzoekster behoren”*, waarvoor zij verwijst naar *“arrest van 12 december 2011, n° 71721”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *“te vernietigen en de zaak te verwijzen naar het C.G.V.S. zodat zij kan overgaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen betreffende de punten aangehaald in dit beroep”*.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “3. *Laisser-passer afgeleverd aan verzoekster met beedigde vertaling + bijgevoegd vliegticket*”, “4. *Mail van de sociaal assistent betreffende psychische begeleiding en uitsluiting*”, “5. *Human Rights Watch, detained beaten deported, 2015*”, “6. *Human rights watch, Eritrea events of 2016 annual report*”, “7. *Amnesty international, Eritrea 2017/2018 annual report*” en “8. *Kaart die de weg van Asmara naar Foro weergeeft*”.

Ter terechtzitting legt verzoekster “*Medisch attest dd. 14 juni 2018 (psychologisch)*” neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.”

2.4.2. Verzoekster verklaart geboren te zijn in 1967 (of in 1969) te Adi Keih in het toenmalige Ethiopië, het huidige Eritrea. Verzoekster was 13-15 jaar toen ze naar Saoedi-Arabië vertrok waar haar moeder als gastarbeider werkte. Uit alle bij het administratief dossier toegevoegde landenrapporten blijkt dat Eritrea pas na het referendum van 1993 als onafhankelijk land werd erkend (zie “*EASO, Country of Origin Information Report Eritrea Country focus, The history*” §1.3; “*Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, Algemeen Ambtsbericht Eritrea*” van 21 juni 2018, p. 30; “*Landinfo – report National Service*” van 20 mei 2015, p. 8,). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat, gesteund op de informatie in het administratief dossier, verzoekster uit Ethiopische ouders geboren op Ethiopisch grondgebied de

Ethiopische nationaliteit had bij haar geboorte en toen ze rond 1980 in Saoedi-Arabië toekwam. Verzoeksters advocaat stelt ter terechtzitting dat dit een nieuw gegeven is, doch een dergelijk feit is geenszins nieuw, maar dermate essentieel en evident dat verzoekster hiervan uiteraard op de hoogte was. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal: *“Er was toen geen Eritrese ambassade, het was tijdens het Dergue regime [het Ethiopische regime]”* (p. 7, gehoorverslag van het CGVS van 19 december 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-gehoor 19 december 2017) en uit het bij het verzoekschrift neergelegde rapport *“Human Rights Watch, Eritrea, Events of 2016”* (p. 3). Verzoekster heeft zich in Saoedi-Arabië legaal gevestigd en moest zich uiteraard legitimeren aan de hand van geldige Ethiopische documenten. Ook verzoeksters moeder was legaal in Saoedi-Arabië. Verzoekster stelt dat ze in Saoedi-Arabië na korte tijd een verblijfsvergunning verkreeg met werkvergunning *“dat betekent dat ik mocht wonen en werken. Dat betekent dat het me beschermt van round ups.”* (CGVS-gehoor 19 december 2017, p. 11-12). Verzoekster moest deze documenten om de twee jaar verlengen. Aangezien Eritrea aldus slechts de onafhankelijkheid verwierf in 1993, kon verzoekster pas na die datum de Eritrese nationaliteit verworven hebben. Verzoekster heeft zich dus tot dan, voor het verkrijgen en verlengen van haar Saoedische verblijfspapieren (Iqama), telkens moeten legitimeren met de nodige Ethiopische geldige identiteitsdocumenten.

2.4.3. Verzoekster heeft dan ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken gelogen toen ze stelde dat ze steeds de Eritrese nationaliteit had en geen eerder nationaliteit heeft gehad (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken van 5 april 2017, vragen 6a en 6b). Indien verzoekster ter terechtzitting tot driemaal toe volhoudt nooit van nationaliteit te hebben gewijzigd dan licht ze niet toe hoe en wanneer ze de Eritrese nationaliteit heeft verkregen. Verzoekster legt geen originele Eritrese of Ethiopische identiteitsdocumenten neer terwijl ze originele documenten bezat in Saoedi-Arabië. Verzoekster legt enkel fotokopies neer van identiteitsdocumenten en bij het verzoekschrift van een paspoort. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knippen plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.4.4. Zo merkt de Raad op dat verzoekster een Eritrese identiteitskaart neerlegt uitgereikt in 1992 toen Eritrea nog deel was van Ethiopië en nog vóór het referendum, waaraan verzoekster niet deelnam en zelfs niet kon toelichten (zie verklaring toen verzoekster: *“Wat weet u over het referendum?” “Van?” “Het referendum dat plaatsvond in uw land?” “Ik weet het niet...” “Is het niet de election in 1993.” “Ja dat bedoel ik. Kan u me dat uitleggen?” “Ik weet er niet veel over, ik kan u allen zeggen dat we stemden, ik herinner me een beetje van de geschiedenis.” “Moest u zelf stemmen toen?” “Eerlijk gezegd, door mijn gezondheidsconditie. heb ik niet deelgenomen.” “Weet u waarom het referendum werd gehouden? Waarvoor moest u stemmen?” “Ik weet dat niet.” “Wat was het resultaat van het referendum?” “Zoals ik u zei, door medische redenen ging ik niet. Mensen hadden een kaart, ze zetten de kaart daar of daar in.” Niets meer dat u erover kan vertellen? Waarom gehouden? Resultaat?” “Is het niet voor de onafhankelijkheid voor de mensen, als ik iets zeg, ik heb schrik om fouten te maken”.* (gehoorverslag van het CGVS van 24 oktober 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-gehoor van 24 oktober 2017), p. 6). Verzoekster kon zich in 1992 met dit document niet geldig aanbieden bij de Saoedische autoriteiten. De bestreden beslissing stelt daarbij nog terecht dat verzoekster eerst verklaarde dat ze deze identiteitskaart in haar dorp, Asmara, werd afgeleverd, om vervolgens haar verklaringen bij te stellen, dat ze het aanvraag in Saoedi-Arabië (CGVS-gehoor van 24 oktober 2017, p. 4-5). De bestreden beslissing merkt tevens terecht op dat de geboortedatum van verzoekster steeds wisselt terwijl er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster, die geldige identiteitsdocumenten bezat uit Ethiopië, deze niet zou voorleggen aan de Eritrese autoriteiten om haar Eritrese identiteitsdocumenten op te maken. Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat het stuk niet is ondertekend of van een duimprint voorzien. Aan verzoeksters Eritrese identiteitskaart kan geen bewijswaarde worden gehecht.

2.4.5. Verzoekster legt een fotokopie van een ingescande geboortecertificaat voor, uitgereikt te Asmara op 16 mei 2014. Nog daargelaten dat dit stuk moeilijk leesbaar is kan enkel vastgesteld worden dat verzoekster niet geregistreerd stond in Eritrea en dat haar geboorte pas op 14 mei 2016 werd geregistreerd. Een dergelijk document kan bezwaarlijk aantonen dat verzoekster sedert 1992 bekend stond bij de Eritrese autoriteiten, zoals ook blijkt uit de vaststelling dat ze met een laissez-passer reisde en niet met een Eritrees paspoort.

2.4.6. Wat betreft de identiteitskaarten van verzoeksters moeder en zus, kan de Raad de bestreden beslissing volgen waar wordt gesteld: *“Er kan nog worden vastgesteld dat uit de door u voorgelegde kopij van uw Eritrese identiteitskaart, van deze van uw moeder en zus, kan worden opgemaakt dat deze*

documenten er nog gloednieuw uitzien, dit terwijl het een reeds 26 jaar oud document zou betreffen. U verklaart in dit kader dat de documenten heel goed werden bijgehouden, u zou het tevens gelamineerd hebben, jullie gebruikten deze documenten ook amper, in Saudi Arabie gebruik je het niet, eens jullie het hadden, hebben jullie het enkel nog bewaard (cgvs 2 p. 5). Ook de Eritrese identiteitskaart op naam van uw moeder – eveneens in 1992 afgeleverd – doet de nodige vragen rijzen. Zo stelde u immers tijdens uw gehoor bij DVZ (zie gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 05 april 2017) dat uw moeder ongeveer 15 jaar geleden (cfr. 2002) zou zijn overleden. Echter tijdens het eerste gehoor voor het cgvs gaf u aan dat uw moeder zou zijn overleden toen u naar Saudi Arabie ging (u was toen 13 – 15 jaar oud, volgens uw Eritrese identiteitskaart bent u geboren op 14 mei 1967, aldus begin jaren 1980) (cgvs 1 p. 9). U maakt nog een correctie op het einde van dit gehoor, stellend dat er bij uw eerste gehoor (cfr. gehoor DVZ) werd genoteerd dat uw moeder reeds verscheidene jaren dood was, er werd tien jaar geschreven, dit zou niet kloppen (cgvs 1 p. 25). Er kan hierbij opgemerkt worden dat uw moeder onmogelijk een Eritrese identiteitskaart op haar naam afgeleverd in 1992 zou hebben kunnen verkregen, indien ze reeds begin jaren 1980 zou zijn overleden. Tijdens uw tweede gehoor voor het cgvs geeft u dan weer aan dat uw moeder na de onafhankelijkheid van Eritrea (cfr. 1991) zou zijn overleden (cgvs 2 p. 7-8). Vervolgens stelt u opmerkelijk genoeg ongeveer 25 jaar in Saudi Arabie te hebben verbleven, alvorens uw moeder zou zijn overleden (cgvs 2 p. 7-8). U stelt vervolgens nogmaals dat uw moeder enkele jaren na de onafhankelijkheid (cfr. 1991) zou zijn overleden (cgvs 2 p. 7-8). U met al uw tegenstrijdige verklaringen omtrent de overlijdensdatum van uw moeder geconfronteerd, stelt u dat ze niet zolang geleden stierf, ze heeft een identiteitskaart (cgvs 2 p. 7-8). U concludeert dat u misschien een fout hebt gemaakt en u het verkeerde antwoord zou hebben gegeven, u had stress ook (cgvs 2 p. 7-8). Het is opvallend dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt voor wat betreft de overlijdensdatum van uw moeder en dat u zelfs haar dood situeerde alvorens haar Eritrese identiteitskaart werd afgeleverd.”.

2.4.7. Verzoekster legt verblijfsvergunningen neer uit Saoedi-Arabië. Opnieuw stelt de Raad vast dat slechts fotokopieën worden voorgelegd zodat de echtheid ervan niet kan worden vastgesteld. Dit klemt te meer nu deze verblijfsdocumenten een paspoortnummer bevatten en verzoekster geen paspoortgegevens voorlegt die corresponderen met deze op de verblijfsvergunningen. Voorts zijn deze documenten deels onleesbaar en geven geen informatie over de volledige geldigheidsdata. Aan deze documenten kunnen evenmin bewijswaarde worden gehecht.

2.4.8. Het door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde laboverslag van “*The Medical Subspecialties Center*” te Jeddah kan hoogstens aantonen dat verzoekster daar op 12 september 2011 een onderzoek onderging, doch doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.4.9. Verzoekster kan dan ook niet aantonen authentieke Eritrese identiteitsdocumenten te hebben voorgelegd. Betreffende de bij het verzoekschrift toegevoegde fotokopie van een laissez-passer afgeleverd aan verzoekster met beëdigde vertaling en bijgevoegd vliegticket kan het volgende worden opgemerkt. Indien verzoekster reeds sedert (of vóór, zie identiteitskaart) de onafhankelijkheid van Eritrea zou ingeschreven zijn bij de Eritrese ambassade dan zijn er geen redenen waarom verzoekster geen Eritrees paspoort zou bezitten waarmee ze naar Eritrea kan terugkeren. Verzoekster kan echter geen Eritrees paspoort neerleggen en toont aldus andermaal niet aan de Eritrese nationaliteit op dat moment te bezitten. Ze brengt enkel een fotokopie van een scan van een laissez-passer aan waarmee ze naar Eritrea zou zijn vertrokken en dus voor dit doel werd uitgereikt. Dit document is niet ondertekend door de houder. Ten slotte aangezien verzoekster vrijwillig naar Eritrea wilde terugkeren dan ziet de Raad niet in waarom verzoekster een procedure zou volgen voor gedeporteerden en zichzelf een boete zou laten opleggen, noch hoe ze tot deze procedure verplicht zou worden. De stempel op verzoeksters laissez-passer vermeldt dan weer een uitvoering van arrestatie, terwijl verzoekster nooit gearresteerd werd en nooit verklaarde het voorwerp te zijn van een proces-verbaal of vervolging in Saoedi-Arabië.

2.4.10. Ten slotte heeft verzoekster nog familie in Saoedi-Arabië maar ze legt ook over haar verblijf van 35 jaar in dat land geen nuttige gegevens neer. Dit is geenszins aanvaardbaar. Dit klemt te meer omdat verzoekster ook over haar vertrek uit Saoedi-Arabië incoherente en wisselende verklaringen aflegt. Zoals onder blijkt wijzigt verzoekster ook op dit punt haar verklaringen naarmate doorgevraagd wordt.

2.4.11. Gelet op artikel 48/6 §1 van de Vreemdelingenwet kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht haar identiteit en nationaliteit naar behoren aan te tonen terwijl dit de kernelementen uitmaken van huidige procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters falen vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de

algehele geloofwaardigheid van haar relaas te meer haar verklaringen onvoldoende zijn om deze ernstige tekortkomingen toe te lichten.

2.4.12. Aangezien verzoekster volhoudt de Eritrese nationaliteit te bezitten, zal de Raad haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van Eritrea beoordelen.

2.4.13. Waar verzoekster blijft volhouden dat zij in 2013 "vrijwillig" gedeporteerd werd van Saoedi-Arabië - volgens het verzoekschrift omdat zij *"het beu was ("fed up") als "buitenlander" lees "illegaal" en daarbij in slechte gezondheidstoestand te leven - rekening houdende met het feit dat er aangekondigd werd door de Saudische overheid dat alle illegalen gedeporteerd zouden worden en het dus een kwestie van tijd was"* -, waarna zij een jaar in Eritrea verbleef en uiteindelijk vanuit Asmara het land verliet, via Soedan, Libië en Italië, om op 13 maart 2017 in België aan te komen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij om andere dan persoonlijke (medische) redenen Eritrea heeft verlaten.

2.4.14. Verzoeksters beweringen tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal, dat zij haar land ontvluchtte omdat zij de dienstplicht diende aan te vatten (*"Eens ik in mijn land was, moest ik naar de Kebele en me gaan registreren. Toen ik er ging, vroegen ze me voor nationale dienst, ik was niet geïnteresseerd, ik bleef stil. Later wou ik de residence card, ze zeiden terug nationale dienst, ik was niet geïnteresseerd, ging naar huis, sprak met zus, ze kwamen thuis, daarna besloot ik het land te verlaten, zonder de goede en slechte zaken ervan te kennen. [...] Ja de man die kwam zei, we willen dat u uw nationale dienst gaat doen, je moet uzelf één van deze dagen overleveren, toen had ik de kans om met zus te praten."*; CGVS-gehoor 24 oktober 2017, p. 15, 24; *"Eens ik terugkeerde, voordat ik aangepast was, vroegen ze me om de nationale dienst te doen, wat te vieren dan."*; CGVS-gehoor 19 december 2017, p. 21), stroken niet met de informatie dienaangaande in het administratief dossier. Uit *"Report Eritrea: National Service"* (p. 8-10) van 20 mei 2016 volgt dat mannen en vrouwen dienstplichtig zijn van 18 tot 40 jaar en dat de maximumleeftijd in tijden van oorlog opgetrokken kan worden tot 50 jaar, maar dat uit de recente praktijk blijkt dat deze leeftijd hoogstens 47 jaar betrof voor vrouwen. Hoe dan ook is verzoekster, thans ouder dan 50 jaar, in Eritrea niet meer dienstplichtig, ook niet in oorlogstijden.

2.4.15. Dat verzoekster in werkelijkheid geen vrees koesterde om opgeroepen te worden tot de nationale dienst toen zij in Eritrea verbleef, blijkt ook uit het feit dat zij aangaf niet eens te hebben geprobeerd een vrijstelling te verkrijgen, desgevallend omwille van haar leeftijd, haar slechtiendheid en/of haar andere lichamelijke problemen. Aldus *"EASO: Eritrea: Country Focus"* van mei 2015 (p. 33), toegevoegd aan het administratief dossier, bepaalt *"Art. 15 Proclamation on National Service No 82/1995, 23 October 1995"* nochtans dat *"disabled, visually impaired and mentally ill persons may also be granted exemptions from civilian service"*. Dat verzoekster niet eens probeerde een vrijstelling voor de dienstplicht aan te vragen *"omdat ze niet dacht dat ze deze zou bekomen"* en *"het niet is omdat je officieel in de criteria valt"* dat je er daarom aanspraak op kan maken", zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, maar dat zij in plaats daarvan besloot om een beweerdelijk illegale, gevaarlijke, kostelijke en langdurige reis naar Europa te ondernemen (CGVS-gehoor 24 oktober 2017, p. 15-19), is geheel onaannemelijk.

2.4.16. Waar in het verzoekschrift thans wordt aangevoerd dat verzoekster ook een vrees koestert ten aanzien van Eritrea omwille van *"de onderdrukking, de systematische schending van de mensenrechten door een dictatoriaal regime (het gebrek aan bewegingsvrijheid, de onmogelijkheid grond te bezitten en te bewerken,...) en tenslotte uitsluiting door de gemeenschap omwille van haar statuut van alleenstaande oudere vrouw zonder kinderen"*, waarvoor zij verwijst naar *"5. Human Rights Watch, detained beaten deported, 2015"*, *"6. Human rights watch, Eritrea events of 2016 annual report"* en *"7. Amnesty international, Eritrea 2017/2018 annual report"* (bijgevoegd aan het verzoekschrift), benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in Eritrea werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.4.17. De beweerde vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekster blijft hier in gebreke gezien zij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal enkel verklaarde haar land te zijn ontvlucht uit vrees voor inlijving bij de nationale dienstplicht. Gevraagd of er nog andere redenen waren voor haar vertrek uit Eritrea, antwoordde verzoekster zelfs uitdrukkelijk: *"Dat is de grote reden, ze gaan me vragen naar de nationale dienst te gaan, op mijn leeftijd."* (CGVS-gehoor 24 oktober 2017, p. 25). Behalve de beweerde aanmaningen op de *"kebele"* dat zij de nationale dienstplicht diende te vervullen en het aangehaalde tweemalige bezoek van een man met dezelfde boodschap (CGVS-

gehoor 24 oktober 2017, p. 15, 24), maakte verzoekster geen melding van andere problemen tijdens haar eenjarig verblijf in Eritrea.

2.4.18. Verzoekster bracht tijdens haar gehoren evenmin enige problemen aan omwille van “haar zwakke sociale positie als alleenstaande, oudere vrouw met gezondheidsproblemen en zonder kinderen die lang in het buitenland heeft verbleven, waardoor zij niet kan rekenen op steun van de gemeenschap”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift. Waar in de bij het verzoekschrift gevoegde “4. Mail van de sociaal assistent betreffende psychische begeleiding en uitsluiting” gesteld wordt dat verzoekster haar sociaal assistente vertelde over de uitsluiting in haar land van herkomst omwille van haar status als oudere alleenstaande vrouw zonder kinderen, blijkt uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal het tegendeel. Bovendien kan hieruit geenszins een nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Hoe dan ook verzoekster kon in Eritrea rekenen op de steun van haar nonkel en diens vrouw - bij wie zij introk in Asmara, wat volgens haar zelfs een vanzelfsprekendheid was gezien het om het huis ging waar zij opgroeide (“Twee tot drie dagen voor het vertrek informeerde ik nonkel zijn vrouw. [...] Met mijn nonkel zijn familie, met S.A. [...] Er was geen nood om het te vragen, het is het huis waar ik opgroeide.”; CGVS-gehoor 19 december 2017, p. 17-18) - en van haar drie halfzussen Ha., Sa. en Ta. die zij in Foro ging bezoeken, waarbij haar zussen haar kwamen halen en ook terugbrachten (CGVS-gehoor 19 december 2017, p. 19-20). Van haar reisweg van Asmara naar haar zussen in Foro voegt zij bij haar verzoekschrift “8. Kaart die de weg van Asmara naar Foro weergeeft”. Bovendien blijkt uit het ter terechtzitting voorgelegde “Medisch attest dd. 14 juni 2018 (psychologisch)” dat verzoekster vrienden heeft met wie zij naar België reisde en die intussen als vluchteling erkend werden (“En Belgique elle est arrivée avec d’autres amis qu’ils sont en effet, déjà reçu leur statut de réfugiée politique”).

2.4.19. Verzoekster koestert aldus geen vrees ten aanzien van Eritrea omwille van de beweerde onderdrukking, mensenrechtenschendingen en/of regime aldaar, noch omwille van “haar zwakke sociale positie als alleenstaande, oudere vrouw met gezondheidsproblemen en zonder kinderen die lang in het buitenland heeft verbleven, waardoor zij niet kan rekenen op steun van de gemeenschap”. Integendeel, zij verklaarde tijdens haar asielpcedure én in haar verzoekschrift dat zij Saoedi-Arabië na 35 jaar “vrijwillig” verliet teneinde zich permanent in Eritrea te vestigen (“Ik ging terug naar mijn land. [...] Ik was fed up om in het buitenland te leven als buitenlander, 35 jaar, ik besloot in mijn land te wonen.”; CGVS-gehoor 24 oktober 2017, p. 13-14; “Ik was fed up in het buitenland te leven. [...] Ik was fed up omdat ze me in alle richtingen problemen veroorzaakten, had geen alternatief, ik dacht dat het beter was om naar mijn land terug te keren. [...] Omdat ik terug ging en ik wou mezelf er settelen, ik dacht niet dat ik zo zou ondervraagd worden. [...] Het idee was om terug te keren en er te blijven.”; CGVS-gehoor 19 december 2017, p. 17, 19) en zij zich na haar terugkeer ook tweemaal naar de “kebele” begaf om zich te registreren en een *residence card* te verkrijgen (CGVS-gehoor 24 oktober 2017, p. 15). Dit wijst geenszins op een problematische algemene situatie in Eritrea die zij diende te ontvluchten. Overigens merkt de Raad nog op dat “kebele” een Amharse term is en dat de lokale administraties in Eritrea thans *zoba*, *sub-soba*'s en *Kebabi* genoemd worden (“Kebele: Amharic term for local administration. [...] The zobas are divided into Nus-Zobas (sub-regions). The lowest administrative units are Kebabi (formerly known as Kebele in Amharic), which cover an urban district, village or area (57). The Kebabi are officially divided into several Adi (villages), but these do not have administrative structures of their own (58)”; “EASO: Eritrea: Country Focus” van mei 2015, p. 7, 17-18).

2.4.20. Verzoeksters ongeloofwaardige verklaringen over haar beweerde illegale uitreis bevestigen het gebrek aan persoonlijke en actuele vrees voor vervolging ten aanzien van Eritrea en wijzen erop dat verzoekster legaal uit Eritrea vertrok. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij geen enkele plaatsnaam kon noemen gelegen langs de beweerde illegaal afgelegde route van Asmara te Eritrea naar de grens met Soedan (CGVS-gehoor 19 december 2017, p. 21-26). Haar “gezondheidstoestand (half blind door cataract) en zeer slecht te been” kan haar gehele onwetendheid niet verschonen, temeer gezien zij beweerdelijk een 15-tal dagen onderweg zou zijn geweest, zij op bepaalde plaatsen uit de auto stapte en er zich een tiental andere mensen in dezelfde auto bevonden (CGVS-gehoor 19 december 2017, p. 21-26). Integendeel, aangezien zij dermate slecht te been en slechtziend was, is het weinig waarschijnlijk dat verzoekster een dergelijke risicovolle en precare reis zou kunnen ondernemen. Verzoeksters onwetendheid staat voorts haaks op de vaststelling dat zij wél gedetailleerd de route kan beschrijven die zij op 13-15 jarige leeftijd zou hebben afgelegd toen zij een eerste maal Eritrea verliet en via Soedan naar Saoedi-Arabië reisde (CGVS-gehoor 24 oktober 2017, p. 1).

2.4.21. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat verzoekster niet meer dienstplichtig was of minstens vrijgesteld kon worden (zie hierboven) en dat zij als niet-dienstplichtige of vrijgestelde bijna 50-jarige vrouw, die mindervalide en slechtziend is, in aanmerking kwam voor een uitreisvisum. Uit *“EASO: Eritrea: Country Focus”* van mei 2015 (p. 52), toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Eritreërs op een legale manier Eritrea kunnen verlaten op basis van een exit visum, dat doorgaans wordt toegekend aan mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen vrijgesteld van nationale dienst op basis van medische gronden, personen reizend naar het buitenland voor een medische behandeling, in sommige gevallen zaken- en sportmannen, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden en vertegenwoordigers van de autoriteiten en hun familieleden. Dat verzoekster dat zij geen exit visum kon aanvragen *“vooraleer officieel vrijgesteld te zijn van de nationale dienst en een paspoort aangevraagd en bekomen te hebben”*, wat volgens de informatie in het administratief dossier nog *“een heel aantal administratieve stappen”* inhoudt, is geenszins overtuigend. De Raad ziet niet in waarom verzoekster verkoos een beweerdelijk illegale, gevaarlijke, kostelijke en langdurige reis naar Europa aan te vatten (CGVS-gehoor 24 oktober 2017, p. 15-19) alvorens eerst een poging te ondernemen om bepaalde administratieve stappen te doorlopen teneinde het land veilig en legaal te kunnen verlaten, temeer gezien zij niet meer dienstplichtig was en/of een vrijstelling kon bekomen (zie hierboven) en er dus geen redenen waren om aan te nemen dat zij geen paspoort en exit visum zou kunnen verkrijgen.

2.4.22. Dat het *“zaken van bijna 3 jaar geleden”* betrof *“toen zij gehoord werd op het CGVS in oktober en december 2017”*, dat zij *“ongeletterd is en geen data of jaartallen kent”*, dat zij nooit naar school is geweest, dat zij niet kan lezen of schrijven en dat zij vroeg wees werd, kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Van een 50-jarige vrouw kan wel degelijk worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met haar eigen leven en (identiteits)documenten. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing en ongeletterdheid niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar asielrelaas en leefwereld te omschrijven.

2.4.23. Het ter terechtzitting voorgelegde *“Medisch attest dd. 14 juni 2018 (psychologisch)”* maakt melding van bepaalde psychologische klachten (angsten, slaapproblemen, nachtmerries, flash-backs, schuldgevoelens, *“gaten in het geheugen”* (*“troux de mémoire”*) en hypergevoeligheid), maar hieruit kan niet blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zo blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoekster gedetailleerde verklaringen kon afleggen (bijvoorbeeld over de weg die zij op 13-15 jarige leeftijd zou hebben afgelegd toen zij een eerste maal Eritrea verliet en via Soedan naar Saoedi-Arabië reisde; CGVS-gehoor 24 oktober 2017, p. 1) en dat zij haar verklaringen bijstelde naarmate doorgevraagd werd (bijvoorbeeld toen zij aanvankelijk verklaarde dat zij steeds een Iqama had behalve voor een *“kleinere periode”* om dan nadien te stellen dat zij *“18-19 jaar”* zonder Iqama in Saoedi-Arabië verbleef; CGVS-gehoor 19 december 2017, p. 13-14). Hieruit kan geen problematische psychologische toestand maar wel een duidelijke alertheid blijken aangezien verzoekster haar verklaring bijstelt wanneer ze het noodzakelijk acht voor de coherentie van haar verhaal en haar deportatie. De bij het verzoekschrift gevoegde *“4. Mail van de sociaal assistent betreffende psychische begeleiding en uitsluiting”* geeft dan weer louter aan dat verzoekster een afspraak zou hebben bij de organisatie *“Woman Do”*, dat zij zich in het asielcentrum teruggetrokken heeft opgesteld en dat zij haar sociaal assistente vertelde over de uitsluiting in haar land van herkomst omwille van haar status als oudere alleenstaande vrouw zonder kinderen. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Stress, nervositeit of zichzelf afzonderen zijn echter geen aannemelijke verklaring voor verzoeksters nalatigheden en onaannemelijke verklaringen. Verzoekster maakt middels de door haar voorgelegde *“psychologische”* stukken dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

2.4.24. De Belgische medische stukken - laboresultaten van 24 maart 2017, doktersafspraken via het Rode Kruis België op haar naam dd. 5 september 2017 en 21 november 2017, een medisch verslag van 5 december 2017 van een oogarts en laboresultaten van 11 december 2017 - hebben geen betrekking op haar asielrelaas doch louter op haar fysieke gezondheid.

2.4.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Eritrea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De bij het verzoekschrift gevoegde rapporten - "5. *Human Rights Watch, detained beaten deported, 2015*", "6. *Human rights watch, Eritrea events of 2016 annual report*" en "7. *Amnesty international, Eritrea 2017/2018 annual report*" - tonen niet aan dat er in Eritrea een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK